

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Drachmann, Holger: "Forskrevet", i *Forskrevet*, udg. af Lars Peter Rømhild , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2000, s. 496. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann14val-shoot-idm140708760024896/facsimile.pdf> (tilgået 26. september 2021)

Anvendt udgave: Forskrevet

og syntes fortrædelig irriteret. Paa engang fo'r han op og sagde til en af Kammeraterne: Du skal passe paa dine Ord! Og Du skal passe paa – svarede Kammeraten – at Du ikke blir en fuldstændig Grillenfænger! Kom nu, mine Herrer; vi vil hen til Varietéen – vi vil hore la belle Annette – la belle chansonette. Ah! tout pour la patrie!

De brod leende op. Gerhard fulgte efter dem.

Der var ganske rigtigt et Varietéetheater – med Belysning – flagsmykket – et Orkester foran – og et henrykt Publikum paa Bænke og Stole under aaben Himmel. Mørke, alvorlige Træer som Ramme om det hele.

Og dér paa Scenen – Tribunen – i Rampens og Sidelampernes stærke Skær, pudret, malet, sminket, Haaret opsat med en koket lille »Schäferhat«, blændende Skuldre, Arme og Bryst, et storblomstret, kort Silkekostume i Rococo – lyserode, højhælede Stovler – elegant Fod – elegant Ben – yppig, indsmigrende, overgiven, dristig lige til Grænsen – eller udover dér stod Annette, vuggende i Hofterne, med Hænderne i Siden, fremgulgende og kvidrende under et Fyrværkeri af Ojekast og Miner den franske Sang – det banalt-frivole og genialt-pudsérilige Vaas, som Gerhard og Annette sammen havde hort hin Aften ude i Champs Elysées.

Man klappede oredovende; man vilde vise, baade at man kunde Fransk og at man paaskønnede Kunstproduktionen som saadan og tillige som et privat Dameoffér paa Fædrelandets Alter. En ny Sang; denne syntes man dog at finde lidt vel dristig – især Gestikulationerne; men de unge Herrer raabte *bis* og kastede Smaabuketter. Annette nejede, smilede – bøjede sig meget dybt forover – kyssede paa Fingrene, med straalende Ojne – or af Kunstens Triumf hoppede ud, blev kaldt frem igen et Extrakouplet, fuldstændig meningsløst – ny Begejstring og endelig Sortie.

Der spillede et underligt Smil i Gerhards Ojne. Han rynkede Panden – denne Pande brændte af Champagnen. Ja, hun er en Kurtisane! tænkte han – hun er i sit Element her men hvorfor er jeg her? Er det for at være latterlig i disse Herrers Ojne – latter-

lig i mine egne, jeg som bestandig flygter for hvad der er min Ejendom og eftertragter hvad der tilhører en Anden! aa, vi skal faa at se, vi skal faa at se!

Han trængte med Magt – med en ond Magt Billedet tilbage af Edith – folte, at han var ifærd med at begaa en Lavhed, som hele Samfundet endda frit tilstod ham at begaa og han fulgte efter Lieutenant Norden og hans Kammerater, som gik ind i Garderoben bag Varietés scenens Bræddebygning. Alt var jo her som blandt Gøglere – paa en Dyrehavsbakke – en »finere« Bakke.

De komplimenterende Herrer havde frit Foretræde hos Annette, som foran et af den gamle Grevindes Toiletspejle og ved en Kammerpigens Hjælp søgte at fjerne Sminken og faa sit Haar bragt i orden. Hun lo og pludrede, stadigt seende sig i Spejlet og nu og da snærende lidt ad Kammerpigens, besvarede Herrerne Galanterier – og syntes at more sig over den unge Norden, som kende- ligt var i Unaade og hvis smukke Ansigt var blegt – en mager, fortrukken Bleghed, der ikke klædte.

Gerhard skottede til ham – og søgte forgæves i sit Indre efter hadefulde Følelser imod den unge Mand. Ligegyldighed fandt han – og en underlig Medfølelse – en sælsom Interesse for ham – Rivalen dér, som nu gennemgik Skærsilden og Gerhard tænkte paa Edith, paa Ulf, paa Brevet i Paris, paa denne Sommer, paa de svundne Aar. Og han var helst gaaet sin Vej straks.

Men han stod bag Annette og saa' over hendes blottede Skuldre sin egen Skikkelse i Spejlet – rank, med solbrændt Ansigt, stærkt blussende Kinder – og hans Øjne sænkede sig ned over disse Skuldre, denne Hals

Hun fo'r op med et Udraab: Nej er det virkelig Dig! Og han bukkede for hende – med et underligt smilende Sideblik til Herrerne her i Primadonnaens Toiletværelse hun lo – betænkte sig et Øjeblik – slog Hænderne om hans Hals: Henrik!

Hun kyssede ham og han mærkede, at hun havde drukket Champagne. De er gaaet – alle de kedsommelige Narre er gaaet! hviskede hun, da han vilde gøre sig fri.

Han vendte sig; de To var alene i Paaklædningsrummet.

Gud, hvor jeg morer mig, Henrik! og imorgen Aften skal vi til det igen. Saa' Du mig dernede fra? – synes Du at jeg er *chic*?

Hvor Du er køn – og brun aa din stygge Dreng, som gjorde mig alle de Knuder. Er Du nu bleven kureret for din Spleen? Var der et lille Fruentimmer med i Spillet? Kom her! vi slaar en Streg over det hele – begge to. Og *det* drikker vi paa!

Hun snappede en optrukken Flaske, skænkede i to flade Glas – spildte – lo – kyssede ham: Drik ud, Du! her er mere aa det er dejligt at more sig – at være »paa Brædderne« hvad? Er Du ikke *lidt* bedaaet hvad, Du Bjørn? Kan Du huske Aftenen i Paris? *jeg* har ikke glemt den, som Du ser!

Og hun satte sig paa hans Skød, tvang hans Moustache tilbage med myge Fingre, tog hans Øre ned til sin Mund og hviskede: Se det er nu din Skyld, at Villaen er lukket derhjemme – men Du bor vel paa Hôtel? Jeg kører til Byen med Dig det bliver formeligt et »Eventyr« – ikke sandt – en Mand, der bortfører sin egen Kone! – –

Han saa' hende skifte Dragt, følte hvert Øjeblik hendes Kys, følte sig saa dump og svimmel og hed – ude af Stand til at tænke, ønskende sig langt bort og dog undergivet sin Attraa – der atter forekom ham saa forsmædelig. Han greb hende i Armene og knugede til, saa at hun skreg. Du gør mig angst! raabte hun – men lo igen han med. Og hun undredes over hans Latter, men fandt ham pikant, »ny« – en løjerlig desperat Mand i Grunden – men det klædte.

Saa sad de sammen i en Vogn, der kastede Skæret fra sine Lygter udover Vej og Hækker. Hun puttete sig ind til ham, han knugede sig med Haanden over Panden. Henrik! hvad tænker Du paa? spurgte hun. Nej jeg vil slet ikke spørge om din Kusine – eller om Nogenting – og Du vil jo heller ikke spørge, vel? Men jeg synes, at det er væmmeligt – ja ligefrem tosset og væmmeligt, at vi skal have det med Pengene imellem os. Nu bli'r vi jo sammen, ikkesandt? – og Papiret river vi itu – kys mig!

Der fo'r en Strøm, en vild Strøm af Befrielse igennem ham. Han kunde blive fri Mand igen – ingen Byrder – ingen Gæld! Denne Nat blot – denne ene eller en kort Tid i Sandsebedøvelse, en »ny« Bryllupsrejse – langt bort, til Udlandet – bort fra Edith og forsøge paa at glemme – glemme, at han nogensinde

havde tænkt sig at blive en nobel Kunstner og et helt Menneske – i denne Tidsalder – Aarhundredets Ebbe.

IX

Klokken var noget over Tolv. I Hotellets Kafé stod Døren paa vid Gab aaben ud til den flisebelagte Forsal og den brede Trappegang, som førte til Værelserne ovenpaa. Augustnatten var lummer, stille – orientalsk. Opvarteren tørrede i Smug Svedperler af Panden med Servietten, medens han satte den anden Flaske frem i Iskøleren for et lille Selskab paa fire Personer – Halvrig, Skyggen, den lille Natalie og Edith.

Der var kun dem i Salen; de var kommen i en Vogn lidt før Tolv. Skyggen havde ført dem herhen; Edith havde villet det saa. Halvrig modsatte sig aldrig hendes Ønsker; han skulde efter Bestemmelsen rejse imorgen, var oprømt, drillede godmodigt Edith med »Skyggen« – hvem hun denne Aften havde viet en særlig Opmærksomhed; den lille Natalie fandt sig beføjet til at vise sig skinsyg – det morede Halvrig, hvem Skyggen i sin melankolske Ensomhed paa den senere Tid havde sluttet sig til. Forretningsmanden fandt Skyggen »mærkelig« – betragtede ham i Grunden ikke som et normalt, maaske næppe som et helt udvokset Menneske; men dette Menneske havde i Forretningsmandens Øjne et Noget, der gjaldt meget: Skyggen taalte alt af og led formodentlig en Del under den lille Natalie – og han behandlede Edith med en paafaldende Ærbødighed, talte med hende i et literært Sprog, om Skuespil, Kunst, Literatur, hvilket tidt indbragte ham Irettesættelser fra Natalie – og dette gav Anledning til smaa livlige Scener, Sarkasmer, Drillerier, Bunker af Citater, tummelumske Paradokser – hvorunder Edith lo med sin hjertelige Latter og denne Latter var nu engang Musik i Halvrigs Ører.

Naar Du ler saadan, Edith, saa tror jeg at Du har det godt – og at Du ikke savner det Selskab, de Forbindelser, som jeg nu engang ikke kan give Dig! sagde han dæmpet.